

CALICUL

UMOR ȘI SATIRĂ. — Redactor TEPELUȘ.

ABONAMENTE:
100 lei anual. 30 lei pe jum an

REDACTIA ȘI ADMINISTR.
SIBIU
Str. Pintenului Nr. 1.

ANUNȚURI:
5 lei linia petit.

Carmen Paedagogicum

Mitică liceanul s'a 'ndrăgostit ciubuc,
De treisprezece zile el umblă așa năuc,
Oftează, scrie versuri și-i palid ca de-o

[boală,

Nimic nu mai pricepe la lecție, în școală.
Ba s'a 'nțepat la deget, și'n văzul tuturoră,
Cu propriul lui sânge a scris pe bancă Lora.
De câte-ori și-aruncă spre scumpul mume

[ochii,

O vede, înger candid, în crețul scurtei rochii,
Purtând la umbreluță un buchetel de flori,
Par'c'ar zbura la ceruri, dar albiu pantofiori
O țin încătușată de sarbădul pământ.

Dac'ar pieri prin farmec din calendar un sfânt,
Cum este acum Mitică îndrăgostit tulea,
In locul rămas liber ar pune-o chiar pe ea,
Și Dumnezeu din ceruri ar vrea par'că să

[piară,

Când ar veni mulțimea să'l caute, să'l ceară,
El, arătând spre Lora cu glas de Prometeu,
Ar zice: — Iată, neamuri, aici e Dumnezeu!
Așterneți-i în cale vlăstare de finic,

A firei măreție pe lângă ea-i nimic.
Ea ride 'n tremurarea din zorii dimineței,
Prin ea 'și revarsă darul izvorul cald al vieții,
Și dela ea purcede în lume tot cei mare

Și tot cei bun își are în ea întruchipare!...

Vai, cine a zis că Lora azi nu-i decât elevă
Și că'n miniatură-i o drăgălașe Evă,
Că vremea poate face din gingașa copilă
Cornelie sublimă, ori, poate, o Dalilă?
E blasfemie crudă de cuget scelerat!

O, Lora, Lora, Lora, pe ce mâni ai picat,
Și cum de mai trimite lumina sfântul soare
Pe-o lume, care rabdă pe doamna directoare?

De câte ori în clasă copila nu-i atentă,
Ilustra asta 'ncepe cu vocea ei stridentă:

— Nemernico, mumie, paiiață deșuchiată,
„De nu'ți destupi urechia, te dau afară 'ndată!
„Eri ți-am văzut în carte petale de garoafă
„Pe unde-ți umblă ochii și gândurile, scroafă?“

Și'n fața ei privește înfruntător și drept
Iar subt corsaj plesnește voluminosu-i piept,
E flacăără aprinsă obrazul ei întreg,
Și-i tremură frenetic pe nas pudratul neg.
Ba, cum este pornită de-apururi spre răspăr,
Adeseori copilei îi pune mâna'n păr.
O, părul ce-l asemeni cu razele de stele,
E ondulat de mâna cu falsele inele.
Și cerul nu se surpă, și stelele nu fug,
Și nu se pierde'n haos al lumei veșnic crug.

Să protestăm? Zadarnic? Mitică dragă, știm:
Potirul sfânt, din care noi toți ne'mpărtășim
E făurit de-un meșter zmolit și nespălat,
Iar vinul, care nouă drept sânge sfânt
[ni-e dat,

E sucul stors pe toamnă din strugurul, pe care
Il calcă podgoreanul nemernic în picioare,
Cristos chiar, ca s'ajungă să-i zicem
[Dumnezeu,

Iși duse spre Golgota cu trudă lemnul său.
De ce preținzi ca Lora, la care tu te'nchini,
Să bată o cărare mai liberă de spini?
Se poate, cu concursul acestei teorii,
Să iasă o zeiță din Lora într'o zi.

Căci mai pricepem și noi ceva pedagogie,
Iar Doamna directoare inspiră simpatie,

O inimă placidă și-o minte veșnic trează:
 Ea dă întâi pedeapsa, pe urmă cercetează.
 Când eu am cunoscut-o cu grație mi-a zis:
 — Mă recomand, ilustre, Madam la directrice!
 Și m-a condus pe urmă pe peste tot în școală,
 În clase în vestibul, atelier și sală;
 Elevele în praful demonic măturau,
 Iar altele voioase podelele spălau,
 Intr'o tingire una de solzi curăția crapii,
 Iar alta directoarei îi repara ciorapii,
 Era o armonie de ne'nteruptă muncă
 Miros de varză acră, odicolon și șuncă.
 Spăla la rufe una și 'n ritmul monoton
 Al spumei, rostea tare: Nu som, vus et, il son,
 Și una făcea patul madamei, cum e stilul,
 Iar alta la copae îi leagăna copilul;
 Cărpind un scutec una, cam galben la mijloc,
 De harta Europei borborosea cu foc.
 Și cum vorbea madama, din vorbele-i dibace,
 Vedeam așa de bine că progresăm și pace.
 In creerul meu vorba-i urla ca o morișcă...
 Dar am simțit de-odată că purecii mă pișcă
 Și cum că'n roiuri negre haini spre mine sar, —
 Știu și ei că's pe semne revoluționar.
 Și m-a cuprins de groază fior de nedescris:
 Adio... Excusez-moi, madame la directrice!

Vai, cine-ă zis că Lora azi nu-i decât elevă,
 Și că'n miniatură'i o drăgălașe Evă?
 Din oficina asta, cu-așa o directriță,
 Din ori și ce elevă eși-va o zeiță.
 Ador'-o deci, Mitică, așa-i inteligent,
 Ce-ți pasă că'i rămâne în clasă repetent...

Lerui-Ler.

Bate-mă Doamne

Bate-mă Doamne să zac
 În partidul maniac,
 Bate-mă Doamne să mor
 În partidul lui Bujor.

Asară pe vremea cinii
 La min' au sărit vecinii
 De nu era cașcaval
 Azi mă duceau la central.

Așa zice popa nost
 Să nu mergi la fete 'n post
 Dar de ești averescan
 Ia-ți mueri ca un sultan.

Mândr'o dragă știl, nu știi,

Că m'au umplut purecii
 Și-azi mâine mă mănă fript,
 Da m'am scris socialist.
 Leu. Ște. An.

Mă cunosc

Mă cunosc cu toți crâjmarii
 Din Ober și Unterstat,
 Dar nu cunosc nici un popă,
 Că pe la ei n'am prea dat.

Mă cunoaște poliția
 Și jandarmii 'n Turnișor,
 Ei des mi-au dat locuința,
 Nu degeaba-s domnișor.

Mă cunosc judecătorii

Și cu ei am cam vorbit,
 Sunt miloși, n'am ce le zice,
 Des m'au pus la racorit.

Cheferist am fost odată
 Prin vagoane deraiam,
 Dar mi-s'a 'nfundat și-acolo
 Și-azi trăesc din ce nu am.

Chilipirescu.

N'are Tetea...

Cunoscutul șobolan de viță
 veche Ionică Simian a tri-
 mes, de ziua numelui urmă-
 toarea telegramă lui Soricu,
 poet libăruș și adept al lui
 Spencer, bag seamă decând
 umblă cu spențer pe subt
 vestă:

Trei cuvinte dau acuș
 Unui hoț de libăruș:
 Sănătate, bucurie,
 (Doamne, Dumnezeu s'o ție,)
 Și colea prin carnaval
 Să te văd la cașcaval...

Soricu, cioban ticălos, zice
 că a răspuns cu înțelesuri:

Luminează'mi, Doamne cărările,
 Până s'or împlini urările.

Iar Piso Eugen a pus ur-
 mătoarea rezoluție:

Bine-ar fi să fie-așa, —
 N'are tetea, că și-ar da!...

„Calicul, prinzând de veste
 adaogă și el verșul lui: ✓

Alergați după putere
 Dela Ana la Caiafa,
 Să vă văd la cârmă vere,
 Cam pe când mi-oi vedea
 [ciafa.

Pe vremea aceea

— Despre Eva nu se vor-
 bește în nici o carte rău.

— Da, pentrucă pe vre-
 mea aceea nu era decât un
 singur bărbat pe lume.

Cucoana Gurădulce

Câț, că tu n'ai fost la ceaiul artistic literar al Universității din Poplaca.

Știi tu ce este un ceai? **Mijuluc.** Este cea mai nouă invenție pentru stărpirea șoarecilor cu două picioare. O cursă, în care musiu Raton cade ca musca'n lapte. O mașină infernală care înțarcă și pe șobolani de a vedea luminata față a personalităților cu răspundere.

Pisule, decând torci firul poveștilor bătrâne, nu ți-a trecut prin mâțeasca fantazie și isprăvile Verbuncului austriac? Știi tu ce-a fost verbuncul?

Haideți, feciori, la verbunc,
Să mîncăm carne de junc.

Așa cânta răposatul bunic al avocatului Harșanu. Adică mișule, lucrurile stau așa. Pe timpul de glorie al Mariei Teresia, feciorii, ca să scape de cătănie, nu prea făceau pureci pe acasă. Atunci isteța împărăteasă a recurs la un mijloc foarte ingenios.

Oamenii împărătești mergeau pe sate, cu trâmbițe, cu tobe, cu lăute, cu mîncări, făceau jocuri, aranjau

jocuri. Suna muzica îndrăcit de te făcea să joci și'n gaură de șarpe... Flăcăii, cărora le dedea inima ghes, veneau de se prindeau și ei în joc. Și, când erau mai aprinși de danț și băutură, un biriş le arunca harcanul după gât, îi tecăruiau, îi felizuiiau și așa făceau din ei cătane.

Câț, că tu nu-ți dai seama că verbuncul a fost înlocuit în zilele noastre cu ciaiul artistic-literar. Așa cere legea evoluției. Totul să se prefacă. Verbuncul, ca orice instituție veche, s'a prefăcut în ceai cu frumoase epitete.

Mierlau,.. Ce? Știi și tu că se serbătorește acum jubileul de o sută de ani dela încherea activității lui Peștalofi? Ai tu ideie cine a fost ăsta? Un mare pedagog, care a scos pe elevi de sub jugul iobăgiei nuelei și a carcerii.

În amintirea lui Universitatea din Poplaca, spre a face istoricul educației, a organizat un verbunc modern, adecă un ceai. Cu cântece, cu mîncări, cu jocuri, cu băuturică. Singura deosebire

a fost că mîncările și beuturile n'au fost procurate de oamenii stăpînirii, ci de publicul gata de a sprijini orice acțiune generoasă.

Mișule, dă-ți seama de ce-a putut fi în sufletele tinere, la auzul muziceii, aceea sirenă, care îndeamnă la călcarea regulamentelor. Căci regulamentul Universității din Poplaca interzice tinerilor să danseze sub supravegherea părinților și a pedagogilor. De aceea s'a și intervenit la on. ministeriu să se elimineze din cărțile de școală „Hora Unirei“, care strică tineretul prin directul îndemn la păcat;

Hai gă dăm mână cu mână
Cei cu inima română,
Să'nvărtim hora frăției
Pe pământul României.

Ba zilele acestea congresul admiratorilor lui Peștalofi s'a adresat Papei dela Roma să afurisească pe răposatul G. Dima, pentru că a compus hora cu cuvintele:

Hai în horă de-a juca,
Și eu sufletul ți-oi da.

Pe dealul Gușteritei s'au și ridicat furcile pentru a' l spânzura pe profesorul Oancea, care s'a făcut și el vinovat de îndemnuri la joc. Cîț, că tu nu știi că muzica diabolică a făcut pe unii tineri să se prindă în horă. Cîț că tu nu știi că principiile verbuncului au fost aplicate imediat.

Rectorul Universității, ajutat de o seamă de birişii, și-a pus arcanul în lucrare. Proștii cari n'au putut, ca Ulyse pe mare, să reziste glasului de sirenă, au fost legați, ca la verbunc, duși cu mare alai până la locul de judecată. Dar fiindcă fuseseră prinși în flagrant delict, n'au mai fost ascultați, ci li s'a dictat pedeapsa.

Adecă, în cinstea lui Peștaloși, s'a ridicat un rug mare și au fost legați de rug vinovații, întocmai ca Baba Novac pe piața Clujului. În timp ce victimele se prăjeau la jeratecul usturător, să zice că una din ele ar fi rostit cuvintele lui Galileu: E pur și muove. Se gândea la ho-

ra ce se mișcă în ritmul muzicii. Curat Handicrist.

Ba nu, zău mișule, eu vorbesc și tu ai adormit. Uite-o, har Domnului c'a amușit. De acum stinge-te, luminează. Să visăm amândouă la zilele fericite de pe când trăi și cumătrul Pazvante.

Ca să moară iute.

- Să mă 'nsor vreau părințele
- Dar fiule când era fieertata pe patul de moarte i-al făgăduit, că nu te mai însori.
- Dacă nu-i făgăduiam nu murea așa iute.

La „balul“ din Pui...

La balul de aseară
Erau ficiori frumoși,
Și jidancuțe „hâde“
Cu ochii somnoroși...
S'au înșirat la horă
Ca salbele pe fir,

Și s'aprindeau românii
De-a „hâdelor“ priviri.
Ce lume'n pistrișată
Ce chlu, ce veselii...
(Și ce nădejdi frumoase)
La fii ai Românil

Și câți erau de fața...
Priveau cu ochi duioși
Duoasa 'ncrucisare
De ochiuri somnoroși.

Erau prezenți „bancheri“
Studentii“ și „candidați“
Voinici, — și ce mai mult
Cu toții, — ne'nsurați.

Văzutu-i-am p'aceștia
Pe unul însă nu...?
— Acuși vom ști, o Tibi!
D'ai fost acol și — tu!

E. T.

Bate vântul

Bate vântul într'o dungă
Printre crengile subțiri,
Popa nostru, zamă lungă
Una 'ntruna face pâri.

Toate nemurile sale
La os s'au capătuit,
Iar turma Sfinției-Tale
De baptism s'a calbejit.

Astăzi, mâine cine știe
Nu se 'ntoarce roata iar
Și feciorul o să-ți fie
Membru 'n penitenciar.

Ești preot și ți-a spus Domnul
Ca să nu fii mincinos...
Dar tu faci numai pe omul
Ce caută ciolan de ros.

Bab. Tistu.

Și mai dureros

— Am auzit și eu trista
veste și nu-mi pot închipui
ce-a putut îndemna pe so-
ția ta să fugă.

— E mai dureros, ca nici
eu nu-mi pot închipui ce-a
îndemnat-o, ca să se în-
toarcă înapoi.

S'a scăpat.

— Ai auzit, că bietul Nicolae s'a scăpat de toate relele de pe lumea asta?

— Atunci toi e adevărat, că i-a murit căpitanul acela de muere.

Unui „naționalist“ din Pui

Intr'atâta tu ajuns'ai
În „iubirea“ ta de neam
Că, — de n'are bietul șubă,
Iai pielea de pe țaran.

Intre unguri faci pe cela
Ce cu „Kossuth“ ține struna
Iar Românii când la tine
Cu procese se aduna,
Le cânti una la ureche
În sublimul tău „tenor“
„Pentru tot ce românesc e,
Totdeauna stau să mor“.

Și bietul țaran din fire
È credul și-ți crede ție,
Ba te laudă și mărește
Pana la execuție.

Când apoi deschide-și ochii
Și să vede fără de boi,

Fără de perini, fără de pâine
Și cu sute de nevoi.

Apoi plânge și suspină
Și te blastamă din greu;
Mi-a luat tot ce avutam
Batu'l-ar fi Dumnezeu“.

E. T.

Nu-l mai spune

— Acuzatule, ia seama că
trebuie să spui în fața noastră
adevărul.

— Nu-l mai spun domnule
județ, ca decâte-oril-am
spus m'ați închis pe câteva
zile.

Scrisoare.

Dragii mei părinți
Școala merge bine,
Trebue să-mi iau
Cărți de limbi streine,

Invăț și engleza
Și știu franțuzește,
Azi care n'o știe
Nu se pricopsește.

Bani trebue iară
Pentru haine noi,
De nu toată lumea
Face haz de noi.

Apoi profesorii
Câte ne mai cer,
Nu-ți ajunge ziua
Să fiu de piper.

Un ceas la popice
Trei la biliard,
Lecții de cetire
Luăm la Bulevard.

Curs de geografie
— Ține-te copile —
Este cel mai greu,
Il țineam la „Diele“.

Religia încă
Strajnic o 'nvățăm
În fund la „Bufnița“
Seara când mâncăm.

Nici de biserică
Nu ne vom uita,
Căci în toată ziua
Trecem pe la ea.

E greu zău la școală
Mai stai și flămând,
Vă dorește fiul,
Și-aștept bani curând.

Dâmboviceanu.

La târg de cai

— Par'că e cam fricos calul?
— Ba nu-i fricos deloc domnule.
Și azi noapte a păscut singur
în câmp.

Urzică Scandalografescu

Menirea omului pe pământ este fericirea. Și fericit nu este decât acela, care poate zice: Dă' mi Doamne, ce n'am gândit, să mă mir ce-a dat peste mine.

Fericit ești când din comora suveranității naționale îți se oferă și ție o partișoară de autoritate, așa cum se pune boului dinainte porția de fân.

Honores mutant mores. Tradus pe românește ar fi onoarea îl amuțește pe Morif. De altfel muțenia este calea pe care te impui ca valoare netăgăduită. Muțenia îți dă simțul răspunderii.

Ce este răspunderea?

Este partida miraculoasă care leagă de gard boii lipșiți de personalitate. E cătușa gândirii proprii, e cununa lașității. Pământul își plânge eroii pierduți. Cum roiul caută să-și crească regine, așa omenirea să scree să formeze din porodițele ei noii eroi. Dar, decum începe să-i gugulească ca pe mici bébé, devin personalități cu răspundere.

Personalitatea este și ea un ce care mișcă în tocmai ca nimica. Se distinge prin

tr'un capital intelectual, din ale cărui dobânzi se hrănesc cei săraci cu duhul. Adevărata personalitate trebuie să lase în viață urmele pe care le lasă cineva în vânt. Nu cunosc personalitate mai impozantă ca cioara înfiptă în vârful unui păr.

Suveranitatea națională nici nu se investește decât în spirite creatoare. Vreți creație mai sublimă decât „ga“ pe care-l trimbițează cioara în văzduh?

Este în ea filosofia tuturor veacurilor, este melancolia vremii care trece peste noi cu plugul zgârietor de brezde, în cari crește pălămida și ciulina.

La o parte bătrânii. Vrem spirit nou în viața noastră. Ce este spiritul nou? Spiritul nou este mirosul ce se degajază din pulina cu varză veche, sau din slănina râncezită. Sunt cioarecii noi ai copilului făcuți din cioarecii feferniți ai lăicuțului.

În trecut își are rădăcina viitorul. Din trecut își sugerează seva spiritul nou în tocmai ca țânțariul tânăr din buturuga putrezită. Da, eu n'am văzut nici un lăstar tânăr

dând lumina pe care-o dă putrigaiul în noapte. Nici n'am văzut priveghitoare să i strălucească penele ca licuriciului. Putreziți, faceți-vă gândaci, ca să puteți lumina.

Iată deviza vremurilor noastre.

Toate epocile și-au avut deviza lor. Pe timpul lui Mușșanu, deviza era *Libertate*. În zilele noastre deviza este *Lumină*. Azi vezi cum se degajează lumină din lumină fariseu adevărat din fariseu adevărat, făcut grație metodelor moderne de ridicare a mulțimei neștiutoare.

Deviza viitorului? *Răspunderea*. Fie-care mucos, își va reclama omagiul mulțimei. Căci legea fiind obligatorie în ce privește cercetarea școlii, fie-care țânc, va fi chemat să răspundă. Borjoagă, cât fac de cinci ori cinci? Tresprezece, Domnule! asta se petrece în clasă. Borjoagă, ce ești tu. Om cu răspundere! Cum, mă, nes-pălatule? Apoi în fiecare zi, când mă întrebă dascălul, eu răspund. Mărie, fire-ai a dracului, da ce crezi că ești tu, de nu vii când te chem? Vezi că-i atârână lumânările la nas copilului.

Auzi, vorbă, ce să fiu. Sunt persoană cu răspundere. Eu îi răspund totdeauna stăpânei. Nu-i rămân datoare nici odată. De mi-ar răspunde și ea simbria, cum îi răspund eu la ori-ce observație, de mult m'aș fi cununat cu don sergent Tureacă!..

Cine-i mai cuminte?

Cinei mai cuminte, pungașul sau doctorul?

— Pungașul, că el știe ce-i lipsește aceluia, la care a fost în casă, pe când doctorul umblă numai cu ghi-citele.

Sus Marcule

Marcule, fecior de crai,
Nu căta că nu-i mălai,
Învârtește-te și sai
Ca un çalușer în Mai.
Hopa, țupa și iar hopa
Joacă-mi-l pe Dinu-Popa,
Ca să-i meargă vestea'n plin
Din Sibiu la Sângătin,
Că și-a pus ca domnii mari
Trei perechi de ochelari,
Ca să poată să găsească
Legea care să-i slească
Pe-ai lui Oniț frați cheflii
Să dea sutele de mii
Furate din visterie
Cheltuite la beție
Și plânse la pușcărie.

Marcule, îți dau un ban,
Să mi-l joci pe Simian,
Să mi-l dai tot de-a morișca,
Tăvăluc pân' la Tilișca,
Să mai afle și-alte praguri,
Cum e la botez de steaguri.

Ionică Simian
N'a fost naș, ci șobolan,

Bate-mi-l-ar faptele,
C'a stricat tot laptele,
Ca să n'moaie n'rânsul pânza
Dar s'a dus la dracu brânza,
Nu creadă că șobolanii
Fac vre-o brânză cu ciobanii,

Că ciobanu, sirecanu
Toarnă sfinții cu toptanu,
Și-a aflat că liberalul,
li vânează cașcavalul,
Dar de bucurie zburdă,
De-o găsi un pic de urdă.

Joacă Marcule ușor
Că de Paști eu te n'sor,
Și-ți dau casă și moșie
Și nevastă cu simbrie
Când o vezi, moartea să-ți vie.
Calcă creț și saltă n loc
Să-mi aprinzi pară de foc
Pe mândruța naltă'n toc
Naltă'n toc și scurtă'n poale
Cum îți place dumnitale.

Că Sibiu'i plin, fârtate
De blăjine candidate,

Și de vrei să te însori
Într-o mie bagi fiori,
Da trec zilele și anii,
Se căpătuesc golanii
Și la ele nu gândesc
Că mai rău îmbătrânesc.

Marcule în porumbiște
Fă-mi-l pe Răcuciu să miște,
Să frigă trei miei și-o oaie
Pentru Regman Nicolae,
Și mi'l joacă n'cetinel
Și pe Comșa Ionel,
Unde vede pui de Urs,
Să mai fină un discurs.

Marcule, fecioru nenii,
Joacă'l și pe Piso Geni
Și mi'l fă să protesteze
Să nu se destiințeze
Camera de-agricultură
Că-i prea crâncenă figură,
Să vezi cum lui Tase-i fură
Bucătura dela gură,
Și mi-l lasă, măi bădie,
Fără de presidenție.

Stai, Marcule, contenește
Oasele îți hodinește,
Că tu n'ai să mi te sparii
C'au scăzut la preț dolarii,
Și privesc mai prietenoși
Cătră leii inimoși.
Las' pe Sturza Ioniță
Baclavaua s'o înghiță,
Să gândească cu fiori
La sărmanii leușori,
Ce s'au dus ca de pomană
Pe valută-americană!..

Doina unui libăruș amărât

Foaie verde de podbeal
Bine-i să fii liberal
Ca din vițel deșuchiat
Poți ieși bou învățat
Și măcar ca ești de vina
În «sfatul de disciplină»,
Când te moaie câte-odata
Poți ieși basma curată.

Pișta Laczi. .

Răspuns bun.

Invățătorul: Câți dinți are omul? — să spună Vasilache Mesteacan?

Elevul: Omul are o gură plină de dinți.

Doină

Jele-i, Doamne, neagră jele
Pela fundul pungei mele.
Că de-o săptămână grea,
Suffă viitorul în ea.

Jele-i, Doamne, de tot soiul,
Jele-i pentru Tase Boiu,
Că se duce'n călcătură
Camera de-agricultură.

Și cu ce se duce, zboară
Potrivita lefușoară,
Și par,că îneacă Nilul
Morga și-automobilul.

Cum se'nvârte roata sorșii,
Toate sunt supuse morșii,
Moare, bat-o sărăcia,
Până și presidenția.

Pentru șobolani, perfid
Tinde cursa Garoflid,

Și-i înțarcă așa brutal
Dela ori-ce cașcaval.

Cum se vaită urnele,
Cum se șterg diurnele,
Cum vor plânge șasele,
Vacile lăptoasele.
Dela Chirpăr, pân' la Daia
Vin protestele ca ploaia,
Că n'or să mai vină iar
Mândrii tăurenci în dar.

Amușesc fasoanele,
Se duc milioanele,
Și se duc ca clipele
Scuturând aripele,
Și ne lasă singurei
Doar cu boi și cu vișei.

Unui „dascăl”

Dacă ar ști Pestalozzi
C'ai ajuns urmașul lui
Ar ieși din groapă-afară
Și mi te-ar da dracului.

Știri telegrafice

Agenția: Tepeluș

Aduse în cărcă de „Calicul”.

Sibiu. La balul mascat și costumat al „Șoimilor” din anul acesta la multe mășcuțe tradiționale mască a fost pusă pe ochi ca să nu le fie rușine când să uită asupra îmbrăcămintei, care era ca a Evei. Rochițele care erau prea scurte pentru abat-jourile de lămpi atrăgeau neconținut privirile astronomilor iar jass-bandurile, Charlestonurile și alte banduri și tonuri ne justificau credința că aceste societăți au și ele vr'un scop când aranjază astfel de baluri. Un retrograd din antichitate a exclamat oftând: „Unde sunt balurile Asociației de pe vremuri, când întreaga sală era o expoziție din tot ce produce talentul și mânușița românei, când valsurile, cadrilurile romanele și altele erau mai decente, decât chiar cutare călugăriță de azi...”

Săliște. Opinia publică e alarmată de ivirea unor șoricești împrejurul nouilor lucrări făcute în ultimul timp. Nu e nici o primejdie fiindcă aceste animale se vor nimici singure de cărămizile intrasigenței, care are și ea o stavilă pe care scrie: „Până aci”.

Tilișca. În Duminica trecută diferiți actori, locali, având concursul interrural, au jucat piesa „Calul troian”. Reprezentația s'a sfârșit cu piesa „Ariciul și șobolul” de V. Eftimiu, și la sfârșit antreprenorul de diplome funebre a cetit cu glas tare cartea intitulată: „Vin liberalii”.

Sadu. *Bachus* întâlnindu-se cu *Gambrinus* pe strada Ciznădiei într'atâta au adus slavă zeității lor, până când s'au trezit în celebra urbe Sadu, unde zeul *Gambrinus* are de discipol pe *Thomasbler*. Aici s'au adus pe altarul petrecerii mielușelul de jertfă iar voia bună a luat proporții mitologice. *Misterul* american însă ne-a convins că nu vrea să facă nici un mister din această petrecere, adecă nu vrea să facă „pe americanul”.